

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

6TE ÅRG.

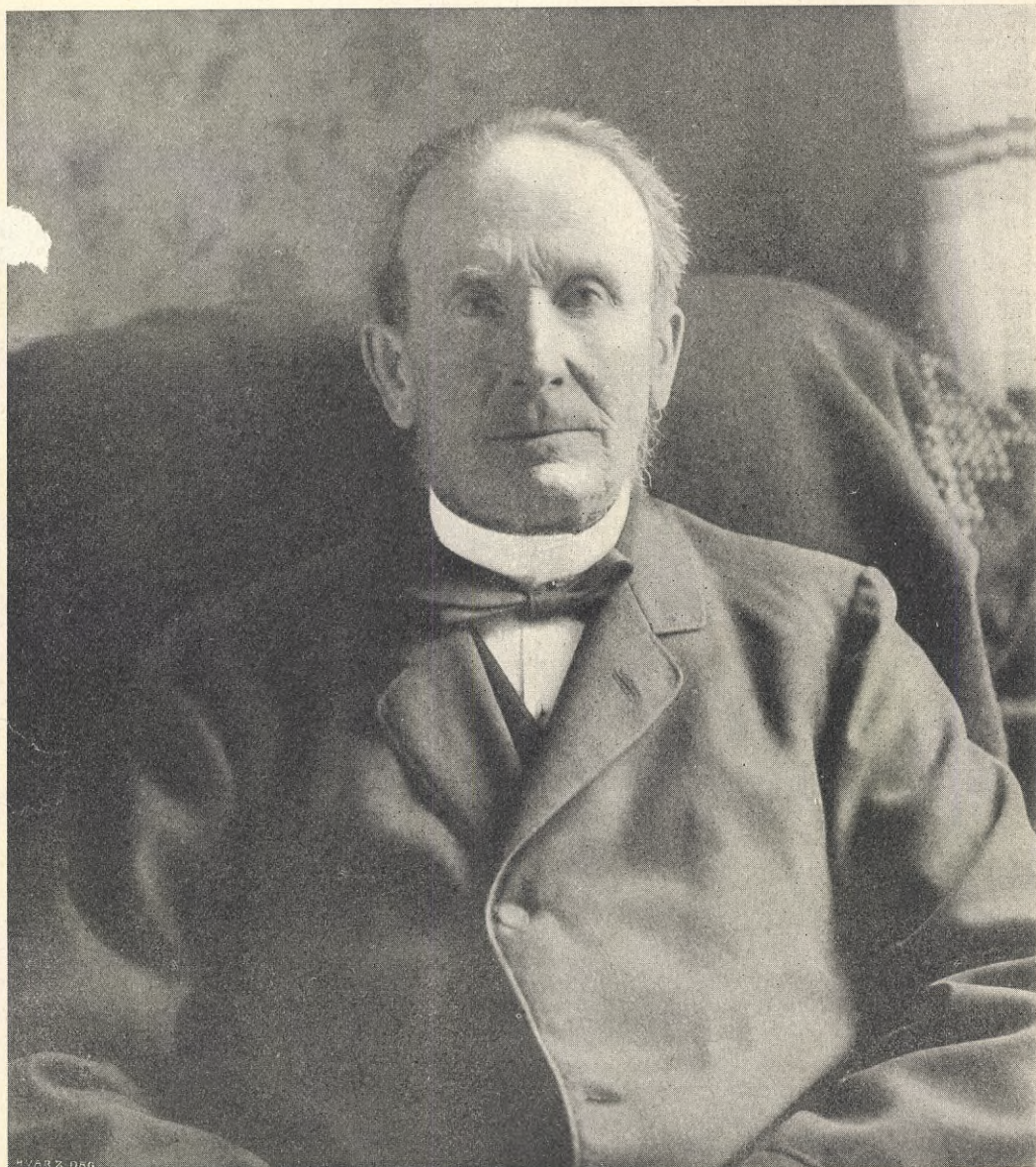
DEN 24 SEPTEMBER 1905.

N^Ö 52

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: J. R. Pallin. — A. F. H. af Klintberg. — Konungaparet å Long i Värmland. — Vy öfver Sanna sanatorium. — Direktör Bernhard Olsen. — Möbelutställningen i Stockholm. — En audiens hos världens yngste suverän. — Prins Nikolaus af Nassau. — Jordbäfningarne i Italien. — Hertigparet af Skåne i Högånäs. — Nyvalda ledamöter af riksdagens Andra kammare. II. — Barnens dag. — "Ett missöde" af Kax. — Det nya tingshuset i Kiruna. — Brokigt utomlandsnytt. — Veckans porträttgalleri. — Händelserna i Ryssland och Japan.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1905.

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHL.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm.—Gbg.

J. R. PALLIN.
LEKTOR, LÄROBOKSFÖRFATTARE.

JOHAN RUDOLF PALLIN.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Det var ursprungligen H. 8 D:s mening att redan i somras, när lektor Pallin, den framstående historikern fyllde 75 år, återgifva hans bild på tidskriftens första sida. Men lektor Pallin var då bortrest och har först i dagarna återvänt till hufvudstaden. Han har nu beredvilligt ställt sig till vår fotografers förfogande, och vi kunna sålunda visa ett alldeles nytt porträtt af honom.

Ett porträtt, som med all säkerhet kommer att väcka glädje och intresse i vida kretsar . . . Ty lektor Pallin är icke blott för sina utmärkte läroböcker känd och värderad af historici till yrket, utan han har också i sin krafts dagar gjort sig allmänt omtyckt af de tusentals lärjungar åt hvilka han med stor pedagogisk skicklighet bibringat kunskap i sitt ämne. En af Sveriges mest omtyckte lärare kan man säga, att lektor Pallin varit, liksom hans skicklighet nådde vida öfver den vanliga gränsen.

Han tillhörde Nya Elementarskolan i Stockholm under dess glansperiod och var en af detta säregna och förträffliga läroverks stödjelare. Nya elementarskolan, som den 15 sept. 1828 började sin verksamhet, skulle vara en ständig profskola, där förbättringar i lärosättet kunde försökas med afseende på elementarundervisningens fortgående utveckling. En särskild direktion, bestående af J. O. Wallin, J. P. Lefrén, N. M. af Tannström och A. von Hartmansdorf — idel verkligt framstående män — tillsattes af k. m:t för organisationen och ledningen af skolan. Bland de nya grundsatser, som läroverket enligt förslagsställarnes mening skulle förverkliga voro tillfälle till klassiskt lärd och högre medborgerlig bildning i samma läroverk under en för alla gemensam undervisning i motsats till de då skilda lärdoms- och apologetiska skolorna samt de förras fortsättning, gymnasier; "ämnesläsning" för såväl lärare som lärjunge, d. v. s. undervisning af samme lärare i samma ämne hela skolan igenom i förening med lärjunges rätt att fritt fortgå i ett ämne, så att lärjungen när som helst under läsåret fick undergå examen i ämnet och, ifall han blifvit godkänd, omedelbart därefter öfvergå till högre kurs och läsa vidare i ämnet utan att bindas af senfärdiga kamrater eller af egna ringare insikter i andra ämnen, s. k. fri flyttning; utvidgning af de modärna språkens studium, o. s. v. Enligt skolans ursprungliga plan skulle också all öfverläsning försiggå på lärorummet och blott skriftliga uppsatser utarbetas i hemmet.

Åtskilliga af de vid Nya Elementarskolan införda praktiska nyheterna blefvo sedermera gällande för den svenska skolundervisningen i dess helhet. Men under tidens lopp gjordes äfven åtskilliga ändringar i det ursprungliga systemet vid Nya Elementarskolan; den s. k. fria flyttningen blef sålunda efter hand inskränkt.

Nya Elementarskolan förblef dock allt fortfarande i många år ett säreget läroverk och var dessutom ett förträffligt sådant. Intet annat läroverk torde heller haft så många utmärkte lärare, hvilka med lif och lust uppgingo i sitt kall. Lärarne hade från början skyldighet att författa lämpliga läroböcker — och den samling läroböcker, som lämnats af Nya Elementarskolans lärare i forna dagar, är allenastående och blefvo äfven använda i många andra skolor i landet — däribland icke minst lektor Pallins historiska läroböcker.

Johan Rudolf Pallin är född i Karlstads landsförsamling den 17 juni 1830. Student i Uppsala 1848, blef P. 1860 fil. d:r, efter att ha försvarat afhandlingen

"Underhandlingar mellan Sverige och Liffland 1854—60".

Han utnämndes 1861 till adjunkt vid Nya Elementarskolan i Stockholm, 1864 till lektor i historia och geografi vid Högre lärarinneseminariet och 1868 till lektor i samma ämnen vid Nya Elementarskolan. 1866—68 var P. ledamot af kommissionen för behandling af frågor rörande historia och geografi vid elementarläroverken. Han lämnade 1897 sitt lektorat vid Elementarskolan.

Lektor Pallins läroböcker, i medeltidens historia, nyare tidens historia, allmän historia o. s. v. — den sista, "Lärobok i medeltidens historia för allmänna läroverkens högre klasser", i förening med S. J. Boëthius, utkom så sent som 1898 — utmärka sig för en ovanlig klarhet och reda i framställningen.

Den gamle läraren befinner sig ännu vid god vigör och följer förvisso med stort intresse vår tids viktiga historiska tilldragelser.

A. F. H. AF KLINTBERG.

Den 8 september fyllde amiralen August Fredrik Hjalmar af Klintberg 70 år. Född i Stockholms län, sek.-löjtnant vid K. M. Flotta 56, å handelsfartyg 56—59, i eng. örfl. tjänst 63—65, deltog därvid i krigsexp. å Nya Zeeland, löjtnant vid Skärg.-art. 66, kapten vid Flottan 73, kommandörkapten 84, konteramiral 94, amiral 03, amiral i K. Flottans reserv. — Guldmedalj för tapperhet till sjöss.

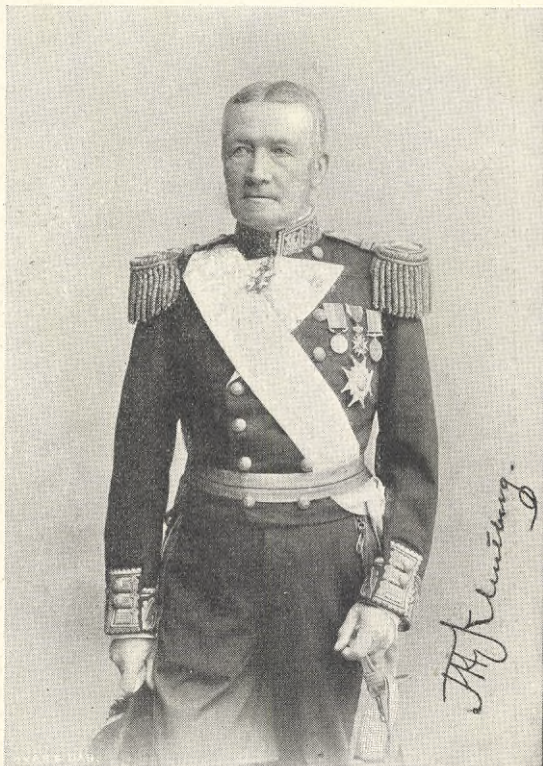

Foto. Florman, Stockholm.

Klithé: Bengt Sjöforsparre.

A. F. H. af KLINTBERG.

Foto. Nyström, Karlstad.

KONUNGAPARET Å LONG I VÄRMLAND, där drottningen någon tid vistats. Konungen synes framför folket, drottningen åker i rullvagnen.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Öbg.

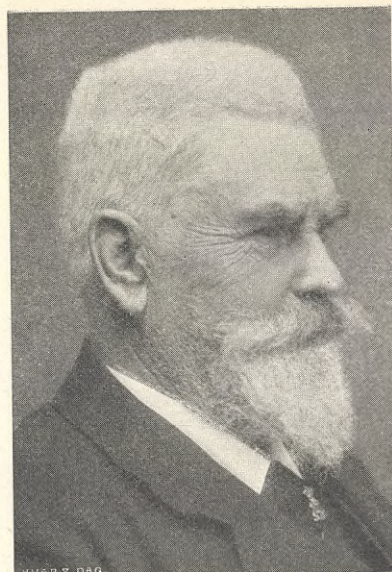

Foto. Fred. Riise, Köpenhamn.

Kliché: Bengt Silfversparre.

DIREKTÖR BERNHARD OLSEN,

Dansk folkemuseums skapare, emottog nyligen, med anledning af museets 20-årsdag, en hyllningsadress från ett antal af Stockholms främste museimän.

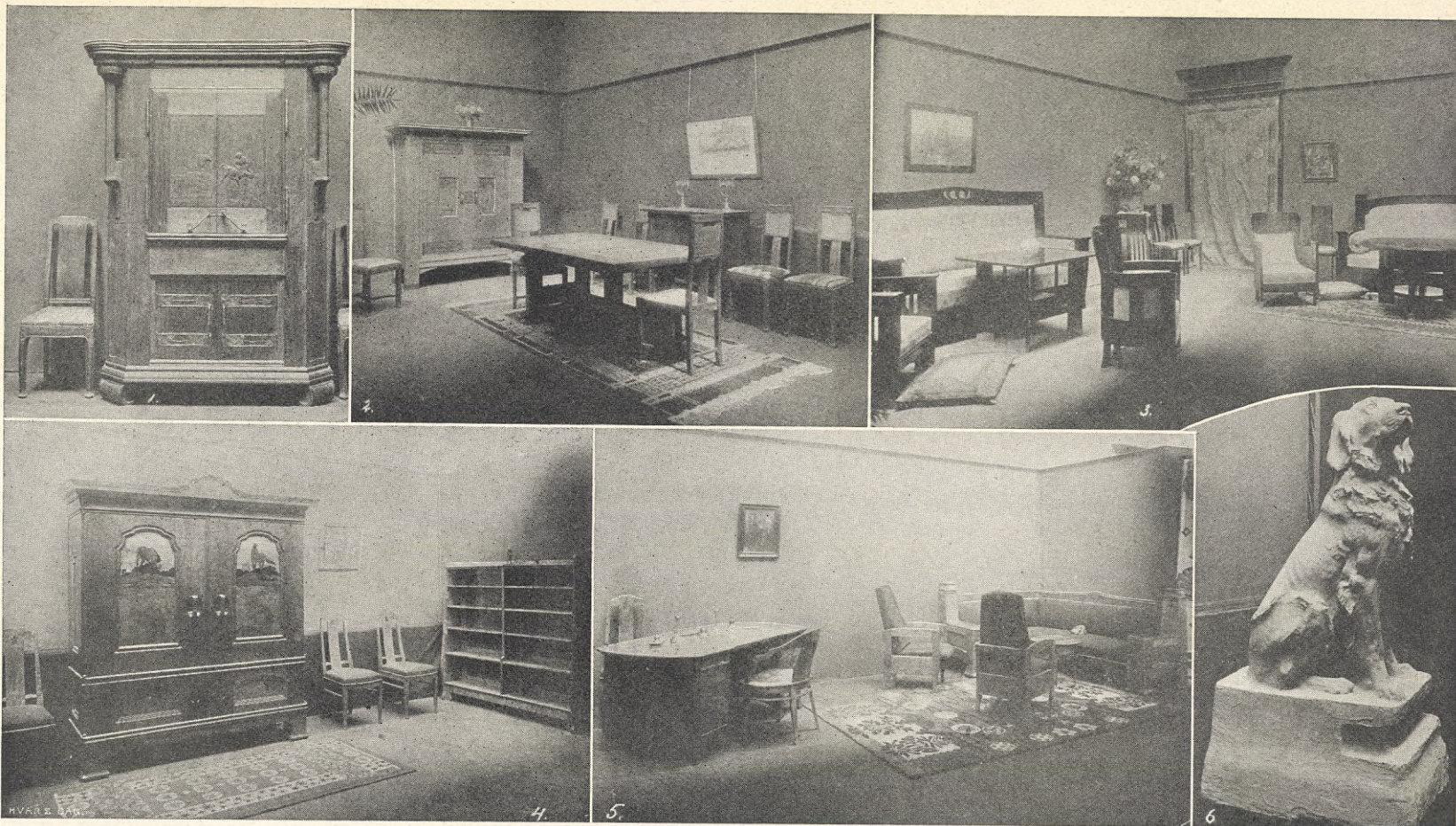

Foto Holm, Jönköping.

VY ÖFVER SANNA SANATORIUM VID VÄTTERN, där drottningen vistas sedan den 19 sept. med bostad i villan »Gula Sanna» (X).

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Öbg.

MÖBELUTSTÄLLNINGEN I STOCKHOLM.

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM.

En modern möbelutställning öppnades förliden vecka i konstakademiens lokaler i Stockholm. Utställarne äro arkitekterna hrr Axel Lindegren, Carl Westman och Ragnar Östberg, hvilka, åsidosättande de historiska stilarne, söka åstadkomma en modern konstnärlig stil eller åtminstone moderna konstnärliga möbler, hvilka så litet som möjligt skola erinna om hvad man förut sett. Men det är svårt att alldeles undgå de former, som genom århundraden bevisat sig vara praktiska och äfven äro vackra. Det kan hända, att man då råkar ut för rena meningslösheter. Att t. ex. göra ryggstöden pyramidaktigt afsmalnande uppåt är onaturligt. Man kunde redan för en del år sedan få se dylika fula ryggar vid moderna möbelutställningar i Tyskland, men det är intet skäl för att införa dem här. Och att göra fåtöljer och bord så bastanta, att de bli klumpiga, kan aldrig betecknas såsom estetiskt. — Lyckligtvis finnes det bredvid öfverdrifterna, många bra saker på utställningen. Carl Westmans (1) skåp i skulpterad ek är en präktig pjäs med lustigt funnen dekorativ utsmyckning. Hr Östberg (4 o. 5) har bl. a. ett ståtligt hög-säte — skåpet till denna möbel tyckes till följd af det för klena underredet ramla framåt — och en delvis mycket lyckad gul herrumsmöbel med intarsia efter djurstycken af Nils Kreuger. Hr Lindegren (2 o. 3) utställer bl. a. praktmöbler i mahogny, delvis med inläggningar och bronzebeslag; åtskilliga af dessa möbler tyckas emellertid alltför tunga. I regeln är det ett genomgående drag hos de moderna konstnärliga möblerna, att de skola te sig så tunga som möjligt. Men hvarför detta? — Några skulpturverk exponeras äfven, däribland af Kristian Eriksson en giphund (6), afsedd att utföras i trä och pryda foten till en trappa i ett Göteborgshus.

Klisché: Kem. A.-B. Bengt Skiffersparre Sthlm.—Gbg.

EN AUDIENS HOS VÄRLDENS YNGSTE SUVERÄN.

ETT RESEMINNE FÖR HVAR 8 DAG AF MARI MIHI.

Då jag en afton i slutet af maj, efter den vanliga språkstunden med vännerna på café Suizo, återvände hem, lämnade mig portieren ett kort från *Le Ministre de Suède et de Norvége*, hvarpå stod skrivet: I Morgen kl. 11 hemter jeg Dem for at presentere Dem for Kongen. Klædsel Frak og hvid halsduk.

Och morgonen därpå, precis vid elfvaslaget inträdde i mottagningsrummet en betjänt i de Wedelska färgerna, som meddelade mig, att ekipaget väntade vid porten. Några minuters åktur utför Calle de Arenal, öfver den vackra Plaza del Oriente, och vi stannade framför kungliga slottet i Madrid. En fil af vagnar funnos där före oss, hvidan jag uttryckte en farhåga att vi skulle få vänta länge på företräde.

— Nej, sade de då ännu törenade rikenas älskvärde representant, vi äro de tredje i ordningen och blifva mottagna i tur efter de franska och engelska ambassadörerna, hvilka uppvakta idag med anledning af hans maj:ts förestående resa till Paris och London.

Vi hade nu att passera en serie af trappor och gallerier, fyllda med hillebardierer, löpare, furirer, lakejer, jägare, lifdrabanter, pager, caballeros de Espinosa, stallmästare, officerare af olika grader, civilmilitärer och kammarjunkare. Lansarna skramlade, värjorna blixtrade och ryggarna kröktes för Sveriges och Norges sändebud. Så stannade vi uti en salong, där en hjulbent gammal kammartjänare befriade oss från öfverrockarne. Jag lämnade honom också min hatt, men fick det rådet att behålla den i handen under samtalet med majestetet.

Vid inträdet i antichambren mottogos vi af

El mayor-domo mayor
El duque de Soto Mayor

samt af introduktören af främmande sändebud, grefve — jag vill minnas Pi y Concha. Ett femtiotal personer befunno sig uti det stora, praktfulla gemaket, hvars fönster vette ut åt borggården. Baron Wedel-Jarlsberg föreställde mig för eller lät mig veta namnen på flertalet af regeringens medlemmar, på framstående politiker, främmande sändebud samt grander af alla möjliga grader.

Där s'od en liten rak gubbe med det typiska utseendet af en pensionerad svensk major, inbegripen i ett lifligt samtal med en smula fjäskigt förbindlig kavaljer, bärande Calatravaordens kors insydt i rödt kläde på sin redingote. Den förre var salig kungens, Alons XII:s redlige vän, hans trofaste kamrat genom glädje och sorger, hertigen af Sesto, den senare hertigen af Tserclaes och Tilly, ättling af ligans chef, den gamle korporalen, hvilken en gång gjorde det så hett för de svenska brigaderna. Ett stycke därifrån uppvaktades den vackra markisinnan af Santa Cruz och den populära, slagfärdiga ambasadrisen m:me de Castro af en skägglös 20-åring med det mest blida, sorglösa uttryck i sina mörka ögon och ett hjärtligt skratt, hvilket då och då öfverröstade det halfhöga skvallret, som sorlar från de skilda grupperna i det kungliga förnummet. Den unge mannen bär ett namn vid hvilket mycket blod klibbar, ett namn som dränkts i förbannelser: hertigen af Alba.

Två gamla herrar hafva dragit sig tillbaka till en fönstersmyg för att få prata ostörda. Den ene lång och sinidig med ett slipadt, kallt och lurande uttryck uti sina stora svarta ögon, alltigenom tillbakadragen, beräknande, själfakttagande, den andre en fryntlig gammal farbror, krigs:uss och kavaljer, med handen på värjfästet och ett öga på damerna. De båda äro förre premiärministern Maura och förre konseljpresidenten general Azcarraga.

Grefve Pi y Concha — eller hvad han nu heter — för en liten svartmuskig herre fram till dörren, som leder till majestetets privatkabinett. Jag har sett denne herre förut — men hvar? Inte i Madrid, så mycket är säkert, utan i något annat land, för längesedan. Jag kan inte fråga baron Wedel, ty han är just inbegripen i samspråk med brittiska ambassadören Nicholson, en intressant, tunn, blek diplomattyp, hälften filosof, hälften hofman — då plötsligt någon slår mig på axeln, och jag finner mig hafva en umgängesvän i de ta sällskap.

En mörklagd ung man med ett par hjärtegodas svarta ögon under den breda pannan. Vi tillhöra samma koteri på café Fornos, D. Luis och jag. Där användas alltid förmannen, men jag drager mig nu till minnes att D. Luis bär ett af Spaniens mäst lysande namn samt är direkt ättling till de gamle atzекiske kejsarne af Mexiko. Han är således lika hemma i konungens borg som på café Fornos.

— Hvem är den där som föres in nu? frågar jag. Har sett honom förut. Men inte i Madrid. Någon annan stans.

— Har ni varit i London, spørjer D. Luis, hertig af Montezuma.

— Ja.

— Då förväxlar ni honom med brodern. Denne är mr Cambon, fransk ambassadör i Madrid. Brodern bekläder samma post i London. De äro så lika som två bär. — Vet ni att Fuente skall uppträda på Plaza de toros om torsdag. Då måste ni dit. Han är vår främste tjurdödare.

En undersättsig, blek, ljuslagd, påfallande apoplektisk herre i en alltför trång, tillknäppt rock kommer brådslande in med en ofantlig, röd, guldsrad portfölj under armen. Han skakar hand åt höger och vänster, härs och tvärs, snurrar omkring, flämtande, hväsande, stammande, stryker svetten ur pannan med näsduken, tvärstannar, slår sig för hufvudet, klarnar upp, rusar vidare, huggar ett tag i rockknappen på understatssekreteraren markis de Gonsalvez, drager denne hejdlöst med sig in uti ett hörn, plockar fram sina papper ur portföljen, pekar, gestikulerar vildt, viftar med näsduken samt jämkar med pekfingeret under kragen för att skaffa sig luft.

Aldrig såg jag en människa, så nervöst uppjaktad, så intellektuellt sönderbråkad, så allt igenom förbrukad som denne. Hans rödkantade, utvakade ögon irrade oroligt omkring, han flyttade portföljen från den ena armen till den andra, allt under det han trummade med den lediga handen på fönsterkarmens panelning. Det var Villaverde.

Ett halft år förut hade han varit en flegmatisk, själsäker jurist med mycken energi och mycken ärelystnad. Så fick han i uppdrag att bilda ministär och att göra det ogörliga: att föra riket framåt genom merkantila kriser, klerikal depravation och en allt förlamande skuldbörda. Man söker ju med ljus och lykta efter en statsman åt denna stat, en stämman som kan göra sig hörd, en vilja som lydes. — Ingen fläck faller på Villaverde. Han satte in all sin kraft, han stred med förtviflans mod, och han föll på valplatsen. Det låg så mycket af sann tragik och sann storhet under denna redingotsballong, och jag minnes honom som en hjälte. Endast några månader hade han verkat som regeringens chef, men denna tid hade förvandlat honom till en skälfvande människoslamsa, till någonting som surrade omkring och slog sig fördärfvad mot omöjligheten.

Några veckor senare dignade han under bördan och ingaf sin demissionsansökan. Och en månad där-efter var han död.

Jag såg Maura mäta Villaverde med sin genom-

trängande skarpa, klart oförvillade blick, hvilken konstaterade slutet. Själff hade denne politiske storkmage lämnat ifrån sig premierministerportföljen med samma förträffliga nerver, med hvilka han gripit den. Och när bara tillfälle bjudes, kommer han att återtaga den med samma upphöjda sinneslugn.

Nu återvände mr Cambon från konungen. och Nicholson släpptes in. Som vi voro de närmast följande på listan, fick jag afstå från vidare observationer för att omedelbart tillstådesvara, då vi kallades.

Såsom ju var att förutse blef Nickolson audiens långvarig. Den resa till Frankrike och England, som Alfons XIII i dessa dagar stod i begrepp att företaga, troddes ju skola blifva så betydelsefull och ändå väntade honom inte stort annat än en bomb på Rue Rivoli och en korg i Clarence House.

Nu återvände Nickolson och växlade ett handslag med oss under försäkran att hans maj:t befunde sig vid det briljantaste humör.

En kammarherre slog upp dörren. Baron Wedel-Jarlsberg och jag hade att passera ett litet förrum innan vi kommo till det kungliga privatkabinettet, där *El Rey de Espana* tog emot oss på tröskeln, i uniform och med gyllene skinnnet på bröstet.

Jag hade sett honom ute nästan dagligen. Ty han gör oupphörliga promenader i vagn genom sin hufvudstad. Och hästarna köras alltid med beräknad långsamhet. Han vill visa, huru trygg han känner sig bland sitt folk. Vid blomsterkorson under Cervantesdagarna i Sasso de la Castellana slungades tiotusen buketter in i hans vagn, och dessa buketter kunde ha innehållit lika många bomber. Men han tog emot dem såsom en nykläckt gymnasist tager emot kotiljonsdekorationerna på sin första bal. Detta obegränsade förtroende afväpnar äfven de samvetslösaste. Den som dristade bära hand på denne snälle gosse, den blefve ögonblickligen söndersliten.

Hans maj:t är af medellängd och mycket spenslig. Hans fysik hör påtagligen ej till de starka. Anletsdragen äro de mest koncentreradt historiska. Habsburgarnas alltför långa underläpp, Maria Teresias och Maria Antoniettes underläpp, samt bourbonernas två gånger krökta näsa, Ludvig XIV:s och grefvens af Chambord profil. Uppfostrad af den ömmaste bland mödrar, har hans liliga och älskvärda natur fått utveckla sig sundt och fritt. Det är svårt att råka på en raskare och gladlyntare, mera okonstlad och färdfri ung man än denne den ende i den efterkristna tideräkningen, hvilken var konung redan som nyfödd.

— Ni är ju inkom hitrest för Cervantesfästligheterna?

— Nej det var bara en lycklig slump att de pågingo vid denna tid. Jag valde Spanien, då jag sändes ut af Svenska akademien, emedan detta land är jämförelsevis så föga känt i Sverige.

— Ja, detta är inte att undra på. då spanjorerna själfva känna så föga om sitt land. Vet ni, det finnes så många underliga afkrokar här, fyllda med den intressantaste arkitektur, arkeologiska skattkammare af enastående värde. Vi hafva själfva rest flitigt omkring i våra provinser — han använde hela tiden pluralisform — och vi hafva fått ögonen öppnade för så oändligt mycket, som ligger i skymundan emellan Pyreneerna och Medelhafvet.

Och nu skisserade han för mig en fullständig resplan, praktisk och lättöferskådlig, påpekande huru jag borde hålla mig fjärran från turistströmmens stråkvägar för att finna ett Spanien, där udden aldrig brutits af det i bästa mening nationella, för att finna något enastående ursprungligt, motstyckelöst, något att tänka på, skriva om och minnas.

Jag passade nu på att på högsta möjliga ort förvisa mig om, ifall Escorials arkinor stodo öppna för främmande vetenskapsmän, ty en svensk filolog hade i bref några dagar förut bedt mig taga reda härpå. Hans maj:t svarade att i detta, liksom i alla andra afseenden, skulle landets intellektuella källor ständigt vara tillgängliga för den internationella forskningen — och så gled han åter in på sitt älsklingsämne de undangömda platserna, städerna som världen glömt, fornda tiders Spanien.

— Vet ni, att det finnes en liten konstig stad, som heter Estella. Vi ha varit där för inte länge sedan. Där skall ni få se på byggnader, den ena underligare och mera målerisk än den andra! Och sedan de där . . . de där . . . de där — samtalet hade förts på franska, men hans maj:t hade alldeles glömt ett ord — de där som heta Scharnstein på tyska, hvad heta de nu igen på franska?

— Ja gissar det är *chéminée*.

— Ja visst, sådana ha de af de allra groteskaste former. Estella ligger för resten inte långt från Valladolid, bara några kilometer, så att ni kan bo där. Bra hotel i Valladolid. Annars äro de spanska hotellen — ja, det där känner ni nog af egen erfarenhet!

Nu inföll baron Wedel-Jarlsberg, att han bott på Hotell de Paris i Madrid under långa perioder medan det svenska ministerhotellet restaurerades, och att han funnit sig särdeles bra där.

— Men ni måste i alla fall känna det hemtelligare på egen grund. Häromdagen reste vi förbi svensk-norska residenset på Calle de Zurbarano, och det verkar ju alldeles briljant. Där har vår förträfflige Velasquez gjort ett godt stycke arbete.

Härefter styrdes samtalet in på ämnen utom ramen för en tidningsartikel. Men tiden led. Tjogtals audienssökande återstodo; det var tid att buga sig ut.

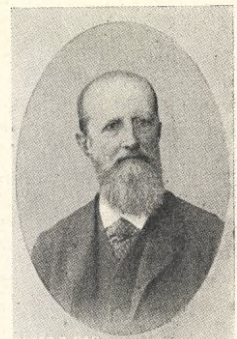
— Nå, hvart styr ni nu kosan först, sporde hans maj:t, räckande mig handen till afsked.

— Först till Granada, med Bædeker i ena fickan och Washington Irwings Alhambra i den andra.

— Då är ni väl rustad. Vi ha sändt dit en arkitekt för att stödja den gamla borgen, som hotat att förfalla och för att återge det kolorerade stuckverket dess forna friska färgglans. Dessa partier stråla ånyo i den tindrande skönhet de ägde på Boabdils dagar — ni vet Boabdil, som vände sig om och grät, då han för sista gången red öfver Vegas slätt och såg tillbaka på hvad han mist. — *Bon voyage!*

Audiensen var slut. Alfonso XIII bugade sig, i det han slog ihop klackarna, så att sporrarna smälde.

Då jag åter inträdde i antichambren, stod Villaverde närmast i tur, väntande på företräde. Jag såg på honom så uppmärksamt jag kunde för att riktigt inpräglade hvarje drag i det askfärgade, nervösa ansiktet. Ty jag kände på mig, att hans timglas snart var utrunnet, och att jag aldrig skulle se honom åter i detta lifvet.

PRINS NIKOLAUS AF NASSAU, drottning Sofias broder, afled d. 17 sept. i Weisbaden; f. 20 sept. 1832.

Repr. ur «Les Maisons Souveraines de l'Europe» af F. U. Wrangel (Tullbergs förlag).

JORDBÄFNINGARNE I ITALIEN.

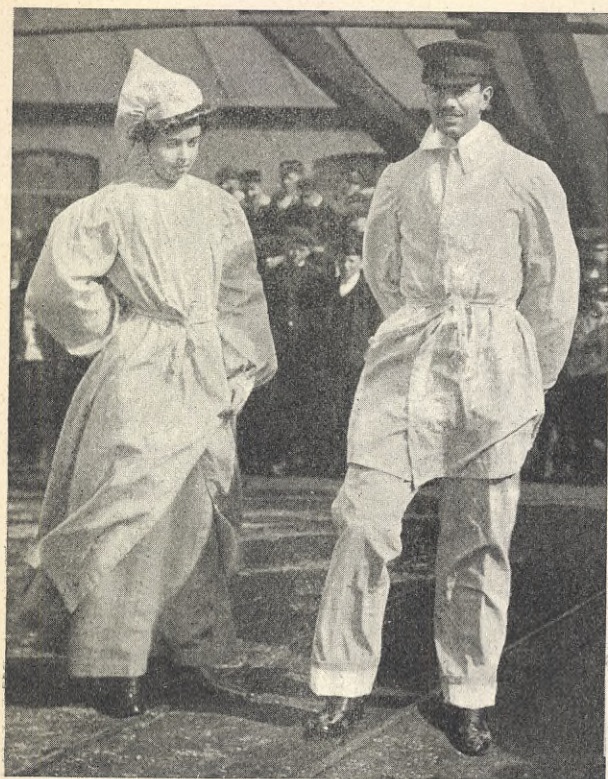
Calabrien har hemsökt af fasansfulla jordbäfningar hvilka kraft människooffer i tusental och fullständigt ödelagt hela byar. Hela landet är uppörtdt öfver den svåra olyckan, och befolkningen i de hemsökta trakterna är skräckslagen och har i mängd lämnat hemmen och sofer i fria luften.

Å/ter fotografier

PREMIERMINISTERN FERRARIS BESÖKER TRIPARNI.
BYN SAN ONOFRIO, hvilcens alla invånare begrafvos under ruinerna.
BYN PISCOPIO NÄRA COSENZA, morgonen efter första jordskalvvet.

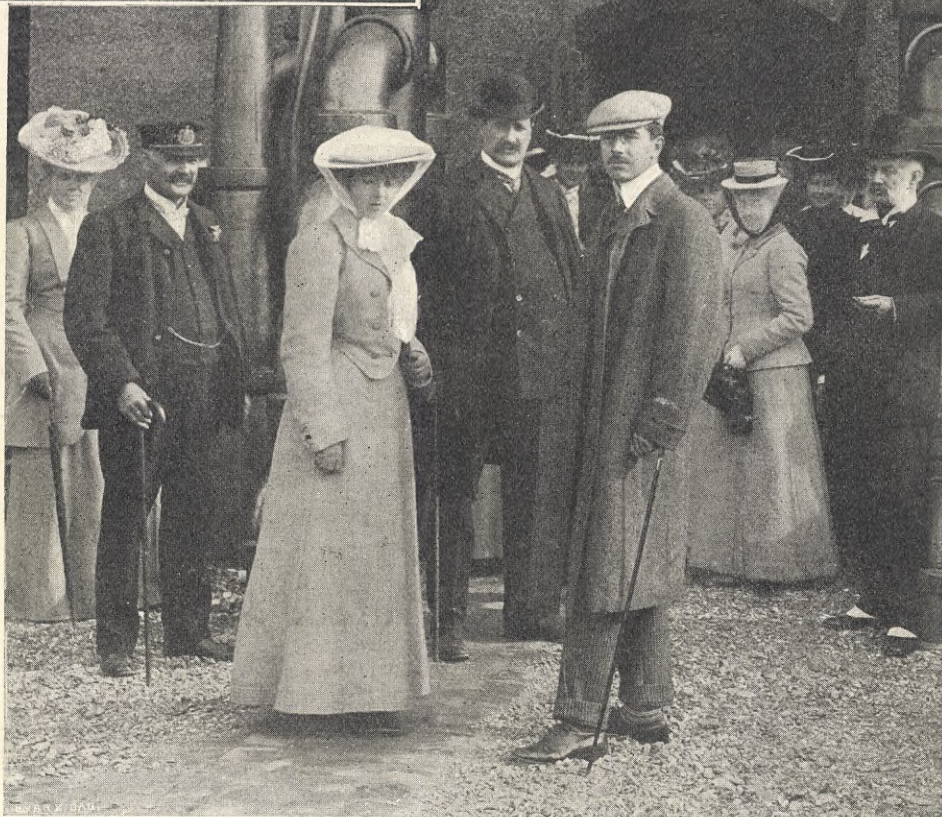
Klisché: Bostet 2417/1909/1909

HERTIGPARET AF SKÅNE I HÖGANÄS.

I GRUFDRÄKT
FÖR NEDSTIG-
NINGEN I »PRINS
GUSTAF ADOLFS
SCHAKT», DÅR
LUNCH SERVE-
RADES.

HERTIGPARET
FRAMFÖR DEN
NYA RÖRFABRI-
KEN I HÖGANÄS.

Hertigparet af Skåne företog häromdagen en utflykt till de stora Höganäsverken, hvilka under disponentens, kaptan Nordenfelt, ledning besågos, detta såväl de öfver- som underjordiska afdelnin- garne. Säkerligen skola våra trefliga bilder från tillfället ifråga vara välkomna.

Klöké - Kon. A.-R. Ernst Silfversparre Stålm.-Gbg.
EFTER FOTOGRAFIER AF HOFFOTOGRAF LUNDH, HÖGANÄS.

NYVALDA LEDAMÖTER AF RIKSDAGENS ANDRA KAMMARE. II.

Skeppsredare
DAN. BROSTRÖM.

Konsul
JOH. EKMAN.

Yrkesinspektör
K. J. LARSSON.

Handlande
HJALMAR WJJK.

Grosshandlare
ERIK RÖING.

Samtliga vänstermän FÖR GÖTEBORG.

Landbrukare
E. JONSSON.
Vänster.
Södra Helsinglands västra
tingslag.

Lektor
K. BECKMAN.
Höger.
Linköping.

Konsul
F. E. NEESS.
Moderat.
Landskrona.

Friherre
O. SILFVERSHIÖLD.
Höger.
Flundre, Väne och Bjärke.

Murare
E. A. LEKSELL.
Vänster.
Gästriklands östra valkrets.

Lokomotivförman
A. BERGLUND.
Vänster.
Luleå-Haparanda.

Handlande
E. SUNDIN.
Vänster.
Jämtlands västra domsaga.

Landstingsman
P. M. OLSSON.
Höger.
Västra Varend.

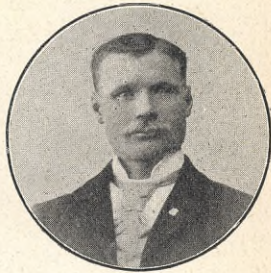
Landbrukare
A. IFVARSSON.
Vänster.
Höks härad.

Redaktör
KARL OTTO.
Vänster.
Kristinehamn-Filipstad-Asker-
sund.

Redaktör
K. M. LINDH.
Vänster.
Gäfle.

Vaktmästare
L. I. CARLSSON.
Vänster.
Kalix domsaga.

BARNENS DAG.

Foto. Lindb hm, Göteborg.
Den 16—17 sept. ägnade hela Göteborg åt "Barnens dag". Kommitténs arbete var storartadt, anordningar af alla slag storartade, den stora allmänhetens intresse, hållning och oftervillighet lika storartade; att under sådana förhållanden också resultatet skulle blifva storartadt var gifvet äfven om man icke vågat hoppas något sådant som verkligheten visar. Omkring — d. v. s. snarare öfver än under — 100,000 kr. öfverskott må ju kunna betecknas som storartadt.

Foto. Clascen, Göteborg

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfvernarre Sthlm.—Gbg.

BARNENS DAG I GÖTEBORG: Dekorativa tåget och några grupper därur.

Äfven i andra städer i landet har "Barnens dag" firats och visa vinågra bilder från Jönköping — en grupp och ett porträtt af "den minsta tiggerskan" — samt från Östersund. Resultaten voro nog så vackra.

Foto. Holm. Jönköping.

Foto. Engdahl, Jönköping.

BARNENS DAG I JÖNKÖPING.

Efter fotografi.

BARNENS DAG I ÖSTERSUND.

Kliché: Bengt Silfversparre.

En trädgårdsutställning för Blekinge, den första för länet, har i dagarna afhållits i Karlskrona. Den beskrifves som synnerligen vacker och hedrande för länet.

Efter porträtt. M. MANDAHL, en verksam ung nykterhetsvän.

Till herr Mauritz Mandahl som i söndags ingick i sitt 21 år öfverlämnades vid en för honom hållen festlighet af Helsingborgs Ungdomshelnykterhetssällskap en subskriberad gåfva bestående af ett skrifställ af silver och en minnesmedalj i guld med inskription: "Åt Mauritz Mandahl från H. U. H. S. för troget arbete. 17/9 1905."

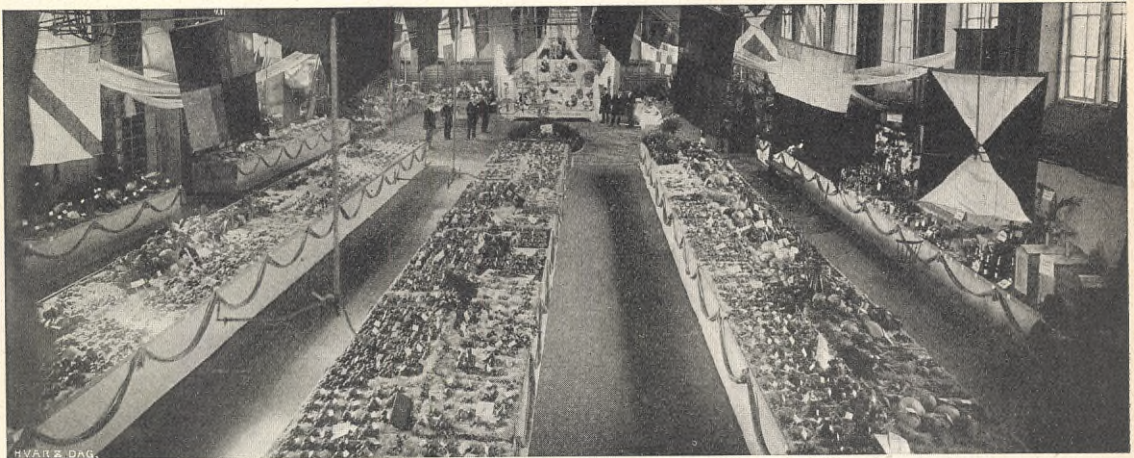

Foto. Karlson, Karlskrona.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre stam-1409

VY AF TRÄDGÅRDSUTSTÄLLNINGEN I KARLSKRONA.

ETT MISSÖDE.

För HVAR 8 DAG af KAX.

Han var kontorist. Ja, man skulle utan allt för mycket människokänedom kunna svära på, att han var kontorist. De nöta ställena på hans väst efter pulpeten samt å pantalongerna efter pulpetstolen doldes visserligen omsorgsfullt af den väl tillknäppta bonjouren med de ovanligt långa skörten, men hållningen, tillbakadragenheten, allt tydde på, att man hade framför sig en yngling som blifvit gammal i förtid af arbete och umbäranden, där han med en något skygg blick kilade fram på trottoaren, liksom rädd att ständigt komma försent. Ur de stora blå ögonen lyste redbarheten klar och oskuldsfull, då han någon gång vågade se upp. Med de små välskötta mustacherna såg han riktigt bra ut och skulle kunna vara farlig för mängen ung snärta, om han "legat åt det hållet", som man säger. Hans arbete upptog dock fullständigt hans tid, så att någon öfrigt till kurtis eller nöjen fanns icke. Bara slafva och sträfva och lagom liten lön det var grosshandlar Barcks, hans principals a och o. Sedan 10 år tillbaka hade han varit på samma plats, och lönen — ja den var mindre än på alla andra kontor, de första två åren ingenting alls, om jag undantager 25 och 50 kronor i julpengar. Sökte han vid tillfällen, då grosshandlarn var vid godt humör och hvisslade, leda in samtalet på någon löneförhöjning, fick han alltid svaret:

— Jaså herr Johansson är inte nöjd med sin ställning som förste man på mitt kontor — tja, då får jag väl tänka på att se mig om efter någon annan bättre och billigare, — och "så var det slut med hvissla" för den gången.

Johansson stannade kvar som förste man, hälst det inte fanns hvarken andre eller tredje, om man inte skall räkna springpojken med, som aldrig var inne oftare än han behöfde pengar. Johansson var ensam hela dagarne på kontoret, undantagandes den tid, 11—1, då chefen satt innanför i sitt lilla bås. Ett litet trångt och mörkt kontor i staden inom broarne, där gasen måste brinna jämt för att man skulle kunna arbeta, ett faktum som gjorde grosshandlarn ursinnig, hvar gång gasräkningen skulle betalas. Hans kontorist snalåde, som han från början blifvit tillsagd, med gasen så mycket han kunde, fastän ögonen nog fingo sitta emellan, kilade ned på automaten och "slök" sin anspråkslösa middag för 30 à 40 öre på en kvart och så i arbets-selen igen till långt in på kvällarne.

Att affären på dessa 10 år stigit betydligt, hvilket nog visade sig vid boksluten, var grosshandlarn den förste att erkänna inför sin duktige medhjälpare. Han kunde då till och med klappa honom på axeln och skämtande säga: "Det där gjorde vi bra, sa' orgeltramparn", men att ägna en tanke åt, att arbetet för Johansson mer än fyrdubblats, det föll honom aldrig in. När hans kontorist aldrig var sjuk eller åtminstone aldrig sjukrapporterade sig, så var allting godt och väl tyckte Barck, och då han i själ och hjärta var en förståndig karl och visste, att uppmantran aldrig skadar, bjöd han honom ut om söndagarne till sitt sommarnöje Hvilero, ett nöje som Johansson gärna betackat sig för, om han kunnat. Han skulle nämligen alltid ha posten med sig. Alltid var där något att göra vid den, och efter den skäligen skrala frukosten användes herr Johanssons starka armar med fördel af fru Barck att gräfva, planera och bryta sten i hennes nydanade trädgård, hvilket fortsattes efter köttbullarne och filbunken tills ett glas punsch och talet om affärerna i skymningen gjorde ett afbrott på en halftimme, medan svetten torkade och man inväntade sista båten. Efter dessa söndagsturer sof Johansson bättre än vanligt, men var på slaget 8 på kontoret morgonen därpå. Både kassan och hälsan mädde bra därai och på så sätt hade nu gått år efter år. Grosshandlarns affär och hans frus trädgård växte i kapp, tack vare Johanssons energi på båda hållen. Ingen tänkte på, att han skulle tröttna, allra minst han

själf, då en händelse inträffade, som en smula förändrade situationen.

En dag hade Johansson trots den väldiga korrespondens, som ännu låg obesvarad på hans pulpet, måst kila ned för ett ögonblick på automaten för att stilla sin värsta hunger med några smörgåsar och ett glas öl på stående fot. Brådtom som vanligt råkade han vid utgången trampa på ett fruntimmers klädning, ett kratsch hördes, den unga damen vände sig om, och där stod han likt en skuldbelastad syndare framför sin domare, utan att få fram ett ord. Slutligen vågade han se henne i ansiktet med ett: "jag ber tusen gånger om förlåtelse, men jag hade... så... så brådtom så..." Den unga flickan sade ej ett ord. Två klara tårar på de bleka kinderna vittnade mer än väl om, att en förstörd klädning för henne betydde flera dagars försakelse och arbete. Hon försökte samla till sig bitarne, fäste med ett par knappnålar ihop de värsta refvorna, vände vår bestörte Johansson ryggen och försvann om närmaste gathörn. Den annars så brådskaende mannen stod där som gjueten i brons, orörlig och med skammens rodnad på sina kinder. Han kände, att han ville skynda efter henne, men fötterna ville inte flytta sig från stället. Han var som fastnaglad och hade nog stått där länge, om inte en från automaten utkommande herre med bastanta skosulor trampat honom på tårna under utropet: "Se opp för f-n och stå inte midt i dörren och hindra folk!"

Långsamt, dragande benen efter sig, återvände han till kontoret, tände gasen, fastän det ännu var hög dager och satte sig, men i stället för att genast kasta sig in i arbetet, slog han sig ned i den lilla kontorssoffan rökande en cigarett, något som inte händt honom på många, många år. Hvad tänkte han på? På att försöka ersätta den unga flickan hennes förlust? Knappast. Genom rökhyllarne, som snart fyllde kontorsrummet såg han endast 2 mörka, tårfyllda ögon liksom bedjande fästa på sig. Han började finna sig så ensam och öfvergifven, kontoret så trångt och arbetet så enformigt, han ville ha luft o:h slängde därför upp fönstret åt den lilla smuttsstinkande gränden. Med ett ord, han var sig inte lik. Han började arbeta, men lade oupphörligt från sig pannan och med armbågarne stödda mot pulpeten och händerna i det välborstade håret drömde han... drömde om två stora mörka, själfulla ögon fyllda med tårar, och en ljus, sönderrifven klädning. Plötsligen ryckte han till. Telefonen pinglade. Det var chefs sträfva obehagliga röst, som i den vanliga befallande tonen gaf honom några order, afvensom att "posten måste medhinnas till morgontåget!" All right! Johansson var åter Johansson. Chefen skulle ingenting märka. Ett hopp om att få återse den unga flickan och få bedja henne om förlåtelse hade uppstigit i hans inre och med en ifver och arbetsförmåga, som han, endast han kunde utveckla, kastade han sig öfver korrespondensen och hade vid tolfviden på natten hela högen af bref klar och uppstaplade, färdig till afsändande.

Hoppet att återse henne. Ack ja, hvilka ansträngningar gjorde han ej för att vinna detta mål. Hvardagarne åt han sin middag med största lugn, nu som förr på automaten och vid samma tid som vanligt, stannade några minuter därefter utanför, mönstrande de anländande nya kunderna från topp till tå, men nej, månad efter månad förgick utan ett spår af henne. Fru Barcks trädgård började se vanvårdad ut, då det numera hvarken med lock eller pock lyckades få Johansson ut någon söndag. Alltid hade han något skäl att förebära. Än mädde han inte riktigt bra, än var arbetet på kontoret så öfverhängande, att söndagen måste tagas till hjälp, men då han vid en inbjudning af grosshandlarn påstod sig vara bortbjuden på söndagen, — han som, enligt hvad principalen hade sig bekant, aldrig umgicks med någon, — började

Barck förstå, att allt ej stod rätt till med hans kära Johansson och utlät sig sålunda: "Hva' f-n nu då! Har herrn blifvit kär eller — galen? Är inte Hvilero det yppersta ställe för söndagshvilan herrn kan önska sig? Hvad är det för "herrskep", som herrn trifs bättre med än hos oss? Hvasa?"...

Johansson svarade icke och fastän det skar honom i hjärtat höia sin egoistiske chef mumla om, att...: "det är tacken, för att man tar hand om så'na där fattiglappar och gör folk af dem" — så lät han inte med en min förråda, att han nu snart ansåg måttet rågad och började tänka på att skaffa sig en dragligare tillvaro. Grosshandlare Barck gick och slog igen dörren efter sig med kraft. Fru Barck tyckte det var "oförskämdt" af en "tocken där kontospojke" att "sätta näsan i vädret" fast hon medgaf, att till trädgårdsdräng var han som "klippt och skuren".

Slutligen en dag vid genomögnandet af en daglig tidning fick vår man se en annons af följande utseende:

— Ung man ej öfver 40 år, helst gift, erhåller stadigarande framtidsplats med hög lön och provision å en af våra förnämsta köpmansbyråer. Skicklighet i bokföring, korrespondens å franska, tyska och engelska samt kolonialkännedom erforderlig. Kompetent sökande företeende intyg om omullig redbarhet och energi vände sig med svar till "A. B." D. N. annonskontor, Stockholm.

Han fällde hop tidningen, sjönk tillbaka mot ryggstödet, blundade under det han rannsokade sitt inre, om han verkligen "stod måttet" vis å vis alla kompetensvilkoren, reste sig och öfverfor med en medlidam och bekymrad blick sin trådnötta kostym samt drog en djup suck vid detta — "helst gift" — i annonsen. Om han skulle försöka. Naturligtvis utan chefsens vetskap. Hur skulle det gå annars?

Han svarade. Flärdfritt och utan skryt samt med en briljant stil affattade han svaret, hänvisande till en 10 årig tjänstgöring i branschen, satte ut sitt namn och adress samt lade själf brefvet i postlådan.

Det var icke utan, att hans hjärta klappade häftigare än vanligt, då han en vecka senare mottog svar med anhållan, att för muntligt meddelande infinna sig å Billmarck & C:os kontor, fråga efter chefen konsul Billmarck söndagen den etc.

Vederbörligen uppiffad och på grund af sin medfödda blygsamhet nästan med hjärtat i halsgropen infann han sig i god tid på ort och ställe, men hade så när ramlat baklänges, då han, vid öppnandet af dörren till yttre kontorsrummet, hastigt stod ansikte mot ansikte med den unga flickan med sönderrifna klädningen. Han sade sitt ärende. Hon bad honom sitta. "Konsuln" var icke kommen än. De voro ensamma i det stora rummet med de många pulpeterna och flickan satte sig vid skrifmaskinen. Han förstod alltså att hon var en af affärshusets kontorsbiträden. Då han någorlunda hämtat sig från öfverraskningen af detta fatala möte, just nu då han behöfde allt sitt lugn, hvskade han fram, rädd för sin egen röst, och med blicken sänkt mot golvet —

— Är ni mycket ond på mig fröken?

Svaret kom äfven något dröjande:

— Ja — nej — — ja så, ni känner då igen mig, och hon fäste sina stora mörka ögon forskande på honom.

— Om jag känner igen — —

jag har sökt er öfverallt, sedan den där ledsamheten hände mig, bara för att — — —

— Äh för all del — — Ett litet missöde kan ju lätt hända. Jag vet förresten inte själf, hvad jag gick och gapade på. Det kanske var mitt fel lika mycket som ert.

— Äh, ni är allt för god, fröken.

— Sanningen att säga, har äfven jag tänkt på er, fortsatte hon. Ni såg så olycklig ut, att jag gärna velat säga er något vänligt ord, men vi stodo ju alldeles i folkströmmen, och min trasiga klädning. — —

Han reste sig.

— Gif mig er hand på att ni förlåtit mig.

— Gärna, svarade hon och räckte honom sin lilla fina hand, som han varmt tryckte och behöll en stund. En blick — — en hostning i trappan — — båda satte sig åter på sina platser. Chefen för huset Billmark & Co. inträdde hälsande, icke märkande den rodnad, som betäckte maskinskrifverskans kinder.

Utän många formaliteter fick Johansson platsen. Konsuln hade nog hört sig för om den unge mannen och funnit den han önskade. Glad som en spelman lämnade han chefsens rum, men kunde inte underlåta att ännu en gång trycka den unga flickans hand till afsked.

— Vi blifva nu kamrater här, fröken och jag. Från den 1:sta tillträder jag min plats.

— Så roligt, utbrast hon, under det han ännu kvarhöll hennes hand.

Chefens ansikte syntes hastigt i dörren — —

— Såå ni känna hva'andra förut ser jag. Ursäkta herr Johansson — — jag glömde verkligen fråga — — är ni gift — — ?

Vår unge man släppte sitt tag bugande.

— Nej inte ännu herr konsul — men — — — ?

— Jag förstår, svarade konsulen leende: "Rom byggdes inte på en dag". Akta sitt lilla hjärta fröken Petré. Lycka till då och välkommen till oss.

Grosshandlare Barck hvisslade inte den dagen, då Johansson talade om sin förestående flyttning med ty åtföljande inkomster. Fru Barck höll på att få dån-dimpen, då hon några månader efter läste: *Förlofvade*

John Johansson

Karin Petré.

Så går det när man trampar på släpet.

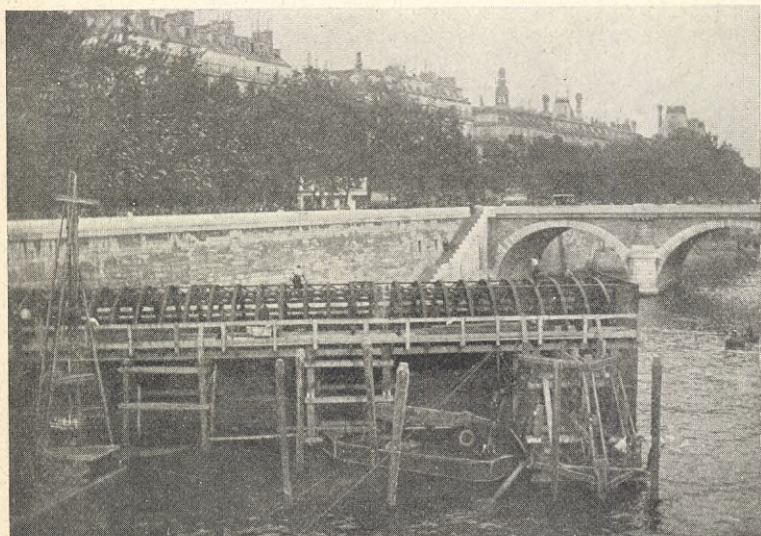

Foto. Borg Mesch, Kiruna.

DET NYA TINGSHUSET I KIRUNA.

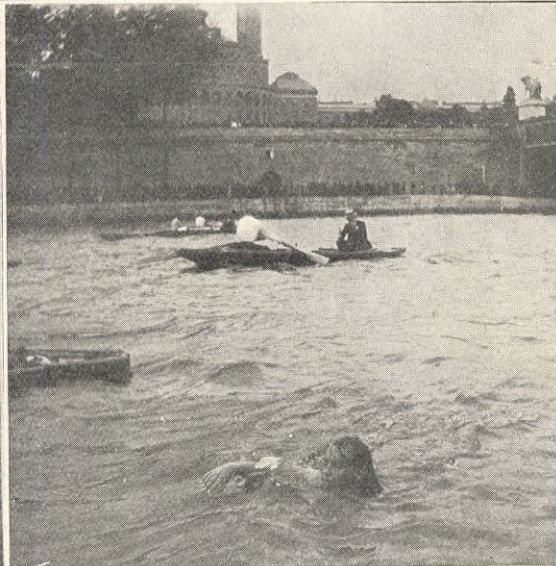
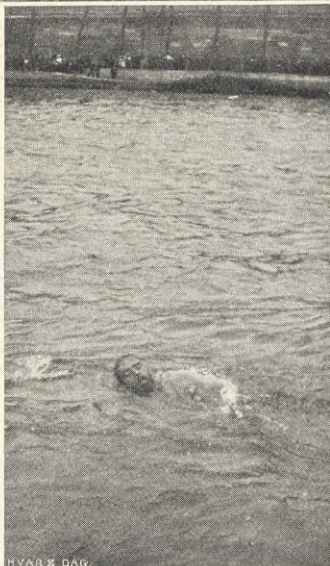
En märkesdag i Kiruna samhälles utvecklingshistoria, var den 4 sept., då det nya tingshuset i närvaro af landshöfdingen, landsstatens tjänstemän, medlemmar i tingshusbyggnadskommittén samt den till tinget samlade allmänheten, invigdes.

Kliché: Bengt Sjöföreläring

FRÅN PARIS:

Metropolitainbanans första tunnel, ett af de rör genom hvilka lokalbanan skall föras fram under Seinens botten. Kolossen är 36 m. lång, 9 m. hög och 10 m. bred, väger 280 ton och skall med tillhjälp af komprimerad luft sänkas 10 m. ned i flodbotten och omgifvas af ett 1 m. tjockt betonglager. Tunnelns hela längd blir 180 m. att vara färdig om 3 år.

HVAR 2 DAG.

Utsö: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Gbg

*
Internationell simtävling på Seine tvärs igenom hela Paris — en sträcka af 11 km. 620 m. — ägde rum härom dagen, därvid fransmannen Paulus (se öfverst t. h.) vann med 3 t. 29 m., engelsmannen Burgess (nederst t. v.) andre; en ung australiensiska, miss Kellerman (nederst t. h.) använde nära 5 timmar och blef frenetiskt applåderad af en väldig folkmassa.

HVAR 2 DAG.

Apropos den både socialt och politiskt hotande köttbristen i Tyskland visa vi en liten bild tagen i dessa dagar utanför "Freibank der Fleischsicherungs gesellschaft" i Berlin.

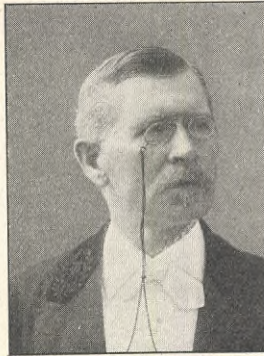
EFTER FOTOGRAFIER.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

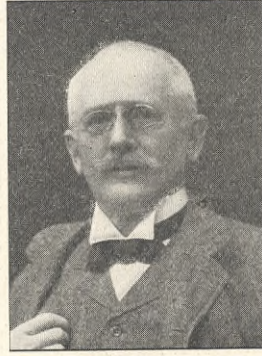
Y. NYBERG.

F. d. lektorn Yngve Nyberg i Norrköping fyllde den 10 sept. 75 år. Stud.-ex. 46, fil. dr. 54, e. o. lärare i Uppsala 55-58, adj. därstädes 58, lektor i Norrköping 62, afsked med pension 05. Innehar guldmedalj "för nit och redlighet i rikets tjänst". Led. af stadsfullm. i Norrköping sedan 82. Fil. jubeldoktor 04.

A. BELLINDER.

Lektorn vid h. latinläroverket i Göteborg, August Bellinder, fyllde den 10 sept. 60 år.

S. M. LOVÉN.

Landtränmästaren Sven Magnus Lovén i Malmö fyllde d. 13 sept. 60 år. Stud.-ex. 63, kansliex. 70, landtränmästare sedan 86. Skattmästare hos Malmöhus läns hushållings-sällskap sedan 86.

C. G. EWERLÖF.

T. f. borgmästaren i Karlskrona rådmannen Carl Gotthard Ewerlöf fyllde den 14 sept. 50 år. Stud.-ex. 73, hofr.-ex. 80, v. häradsh. 83, stadsf. i Karlskr. 85, aud. i Blekinge bat. 87, v. Karlskr. gren-reg. sed. 02, aud. 91, rådm., magistr.-sekr. 98, t. f. borgm. sed. 03. Ord. i Smål. E. B. afd.-k. 95, landst.-m., led. af kyrkor.

O. G. WETTERSTRAND.

Prakt. läk. i Sthlm, med. dr Otto Georg Wetterstrand, fyllde d. 14 sept. 60 år. Stud.-ex. 62, med. lic. 71, t. f. stadsläk. i Skara 70, underkir. v. Seraf.-las. 72, distr.-l. i Sthlm 73-88. Uppf. af d. s. k. prolong. sömnen. Förf. af verk o. upps. ang. psykoterapevtisk beh.-ling enl. egen i in- o. utl. mycket uppmärksam metod.

G. OHLSON.

60 år fyllde den 23 sept. majoren G. Ohlson. Underlöjtnant vid Jönköpings regemente 65, kapten 85, major i armén 95, afsked samma år. Sedan 03 befälhavare för Eksjö rullföringsområde.

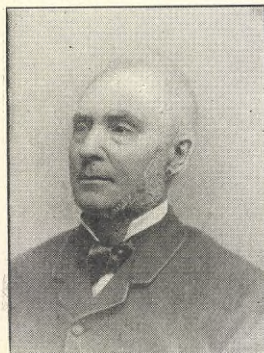
T. O. TÖRNELL.

Auditör Ture Olof Törnell i Stockholm fyllde den 10 sept. 50 år. Stud.-ex. 75, v. häradsh. 84, protokollsnot. vid Stockholms rådhusrätts första afd. och förmyndarkammare 91, v. auditör vid Pont.-bataljonen 85. Auditör vid Svea ingenjörskår och fälttelegrafkåren sedan 02.

N. TORPSON.

Seminariektorn Nils Torpson i Landskrona fyllde den 14 sept. 50 år. Stud.-ex. 75, fil. kand. 78, rektor vid folkskolesem. i Landskrona sedan 04. Folkskoleinspektör sedan 03. V. ordf. i skolrådet 85-04, led. i bestyrelsen för allm. folkskol.-mötet i Stockholm 88, nordiska skolmötet i Köpenhamn 05.

A. F. WALLIN. †

F. d. kronfogden Anders Fredrik Wallin afled i Haparanda den 3 sept. F. 20, stud.-ex. 39, därefter kameral- o. hofrätts- samt teol. ex. Länsnot. 47, tullfiskal 54, 58 kronofogde i Tornåa fögderi. Styrelseledamot i Västerorrlands Ensk. bank 66-88, i bankaktiebol. Sthlm-Öfre Norrland t. o. m. 03.

D. C. A. STAVENOW. †

Den 11 sept. afled i Stockholm f. handländen Daniel Christian Asmus Stavenow, 85 år gammal. F. i Tyskland, sedan 50 bosatt i Sverige. Stiftare af tyska sällskapet Concordia samt dess hedersledamot. 30 årig sekreterare vid tyska församlingens Hülfsverein.

J. P. JOHNSON. †

Den 5 sept. afled kyrkoherden Jonas Petrus Johnson i Täby. Född 45, stud.-ex. 70, prästvigd 73, komminister 77, pastorexamen 82 kyrkoherde i Täby, Roslags östra distrikt, sedan 85.

J. ÄBLOM. †

Kyrkoherde Johan Äblom afled den 1 sept. Född 46, studentexamen 76, prästvigd 80, kyrkoherde i Trosa landsförsamling och Vagnhärad sedan 03.

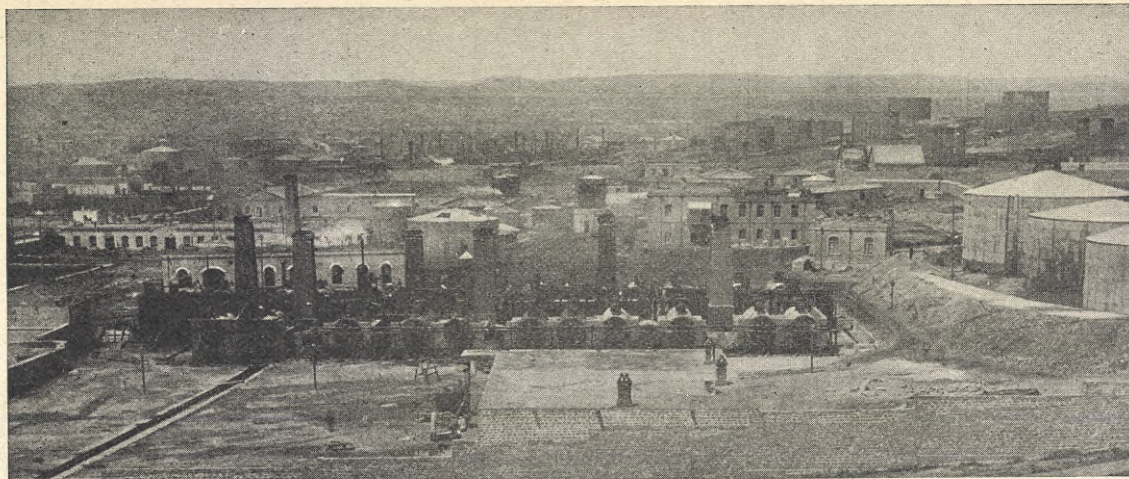
HÄNDELSENA I RYSSLAND OCH JAPAN.

Efter fotografi.

PETROLEUMKÄLLA I BAKU.

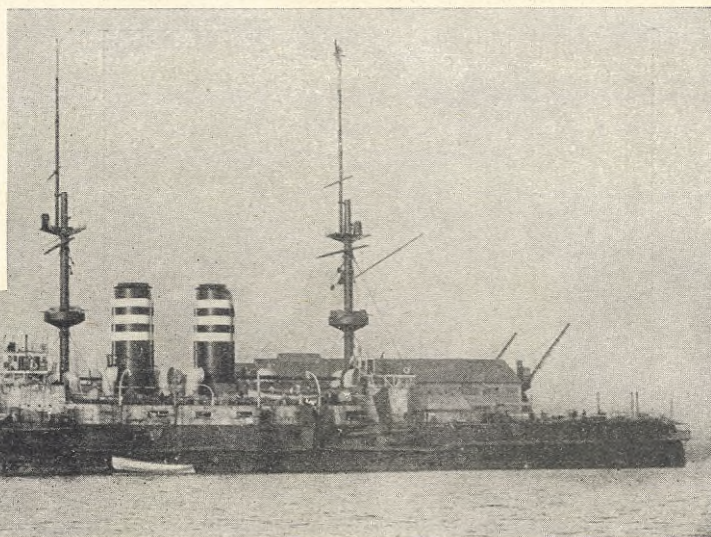
Som ett apropos till världsgärningarna i Kaukasien visa vi tvänne bilder från *Baku*, den ena ett olje-borrtorn, den andra en vy af de stora nu till stor del ödelagda petroleumfabriksanläggningar.

Efter fotografi.

PETROLEUMFABRIKANLÄGGNINGARNA I BAKU.

Kliché: Bengt Silfverparre

Efter fotografi.

»MIKASA» amiral Togos flaggskepp, hvilket nu efter fredens afslutande, tillfölje eldsvåda och explosion, gått under i hamnen i Tokio med man och allt.

Kliché: Bengt Silfverparre

MED DETTA HÄFTE

afslutar HVAR 8 DAG sin 6:te årgång och uttalar sitt *tack till alla och en hvar* som skänkt tidningen intresse och sålunda uppmuntrat till sträfvan mot det mål hvilket ständigt ligger framför oss.

REDAKTIONEN.

I och för prenumeration hänvisas till utförlig annons å omslaget.